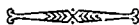

vitézségi érmet, a hadifogoly nevet, amelyik ma még pecsét, de holnap arany érem lesz. Megtépett ekzisztenciátok, elcsúszott tervek, szívbe nyilalló igazságtalanságok, mellőzések, sikertelenségek ne ejtsenek kétségbe. Ha volt erőtök sok ezer mérföldre elszakadt hazátokhoz, büszke magyarságtokhoz, ha kellett, halálos daccal is hű maradni, ha volt bátorságtok a vörös lángoló tenger démonjai közt kopott, foltos, kimoshatatlan kárpáti sárral diszített csukaszürkében járni, akkor legyen erőtök most is, várjatok, tűrjétek, reméljétek, mert hősi kitartásunk letagadhatatlan dokumentumai tízezrivel porladoznak Ázsiában szanaszét. Dolgozzatok, maradjatok állhatatosak eszmétekhez, tartsunk össze s legyünk mi maradi régi magyarok.

És ha majd egyszer kinyílik a pokol kapuja, ha a Magyarországra szorult sok-sok ezer bánat, kétely, könnyes fohász bebocsátást nyerhet, feljö a mi napunk is, mert akkor tudják csak meg itthon igazán, hogy kik voltunk mi odaát. Ha a sok keresztfa koszorút fog kapni, ha a legveszélyesebb fronton, a hadifogoly fronton hősi halált halt vitézekről is meg fognak emlékezni, kiknek tragédiái tragikusabbak minden kárpáti sírénál, eljön a mi időnk is s elégtételt fogunk kapni. De addig türelemmel fel a becstületes munkára, ne tántorítson meg bennünket a számító, jellemtelenek gazdagsága, szegénységünkben, mostohaságunkban is maradjon fényes és új a régi mondás: „a haza mindenekelőtt.“ Legyenek eszményképeink meghalt vitéz társaink, kik a turkesztáni steppéken és a szibériai hómezőkön minden tűzkereszttségben, életük árán is megmaradtak magyarnak. Nem ismeri senki őket, hangtalan, rongyos hősök voltak, nincsen hazug könyv íródva meg nem cselekedett tetteikről. Sivatagi hiénák, éhes farkasok járnak csak ki sírjukhoz egy kis sovány csontért, a kereszt már rég kidőlt, a sírhantot rég elhordta a szél, nem maradt meg emléküik sem, nem ismerte őket senki sem, csak mi megmaradt kis néhányak.

A mult irtózata legyen a jelen igazságtalan vértje, legyetek nagy-lelkűek, ne haragudjatok régi helyetekbe fészkelődött stréber igyekvőkre. Bízunk a régi mondásban: ma neked, holnap nekem.

(Vége.)

Összetörve . . .

*Nekem sápadt, könnyes az arcom,
S utdlom azt, aki kacag.
Legrútábbul megcsalták engem
S gyűlölök minden igazat.*

*Kezem a rosszé s szenvedőé.
Köszöntöm azt, aki zokog
S harsányan szól számból az dtok:
Hadd vesszenek a boldogok!*

MIHÁLY LASZLO